

A strategy for helping a child with burn injuries to cope with reconstructive surgery, a case report.

V. Martin

Journal of Woundcare, 1995, vol 4, no 1, 46-48

Vertaling en samenvatting: H. Hofland.

Door het gebruik van de methode "tissue expanding" wordt de huid kunstmatig opgerekt door het plaatsen van "expanders" onder de huid of onder de spier. Voordelen: een groot oppervlak kan met opgerekte huid worden bedekt, littekenweefsel kan dan worden verwijderd, contracturen kunnen verminderen en de kleur, dikte en gevoel van de huid blijft aanwezig. Nadelen: kans op infectie, necrose op de plaats van de "expanded skin" en lekkage van de "expander" of de buisjes bij het aanprikpunt.

In dit artikel wordt ingegaan hoe het gebruik van een "tissue expander" bij een klein kind plaatsvindt, en wat voor gevolgen dit heeft, zowel lichamelijk als psycho-sociaal.

Het meisje was 2 en een half jaar oud toen ze werd opgenomen met brandwonden ten gevolge van een nachtopstap die had vlam gevat. Totaal Verbrand Lichaams Oppervlak was 17%, met name op haar bovenlichaam, thorax en buik. Na wondgenezing ontstond uitgebreid littekenweefsel. Drukkleding werd gedragen. In verband met toenemend ongemak van strakke huid rondom de thorax en de buik en contracturen werd besloten tot het gebruik van "tissue expanders". Toen het meisje 4 jaar oud was werden de expanders aan beide zijden van de flanken geplaatst en wekelijks werden deze bijgevuld met NaCl 0,9%. Problemen traden op met infectie en lekkage. Een jaar later had ze al 3 maal nieuwe "expanders" gekregen. Het kind was erg angstig geworden voor de aanprikken van de "expanders" en was alleen met sedatie en soms zelfs algehele narcose te behandelen. Om het meisje te leren omgaan met de "expanders" en de behandeling, werd gestart met speltherapie. Ze kreeg een pop

met een "tissue expander" en kon nu zelf prikken en de "expander" opvullen. Het kind vond het prachtig om de pop aan te prikken. Sedatie bleef voor haar echter noodzakelijk voor de laatste behandelperiode tot de operatie. Het littekenweefsel van het buik werd verwijderd en de huidflappen werden in 2 lagen gesloten. Wondgenezing verliep voorspoedig.

Op 7-jarige leeftijd werden "expanders" noodzakelijk, ditmaal voor haar thorax. Ze wilde heel graag meewerken om een mooiere huid te krijgen. Toch accepteerde ze het niet dat de verpleegkundige de "tissue expander" bijvulde. Ze verzette zich met hand en tand. Ditmaal werd uitgebreid uitgelegd hoe de procedure zou verlopen. Hierna werd door het kind alle materialen uitgebreid geïnspecteerd. Ze wilde zelf aanprikken en dit werd toegestaan. Het lukte helaas niet door de plaats van de "expander". Er werden haar ook coping strategieën aangeboden. Er werd pas geprikt als zij er klaar voor was en tot 3 had geteld en overzicht had op de situatie. De verpleegkundige zorgde voor steun en had veel geduld, soms duurde een sessie wel 2 uur (!). Nu verliepen de sessies goed. Na een korte pauze van een aantal weken waren de angsten weer geheel terug en kon de verpleegkundige weer opnieuw beginnen met het aanleren van de coping strategieën en controle houden over de situatie.

In dit artikel komt naar voren hoe een kind kan overheerst worden door zijn angsten door de vele pijn die het al heeft moeten doorstaan. Door dit te begrijpen en als verpleegkundige er op in te spelen door gebruik te maken van copingmechanismen en het geven van zoveel mogelijk controle aan het kind kan een vervelende behandeling voor een kind toch nog draaglijk worden.